

af grandios Virkning. Desuden havde han en meget stor Overraskelse i Baghaanden. Han kaldte den for Festens *clou*.

Endnu før Udsmykningen af Stuerne var helt færdig, og mens Familjens forskellige Medlemmer opholdt sig i Sovekamrene i Færd med Omklædningen, indfandt Per sig. Han havde glemt at forhøre sig om, til hvilket Klokkeslet der var bleven indbudt, og han havde nu det Uheld at komme en Timestid for tidlig.

Han var i Forvejen i meget daarligt Lune. Han havde ved sin Hjemkomst om Natten fundet en stor Papirsrulle paa sit Bord. Det var Max Bernhardt, der tilbagesendte ham de Tegninger og Overslagsberegninger, han i sin Tid havde modtaget gennem Ivan. Trods sin Træthed, og skønt det var sent paa Natten, havde han — med en lidt sky Nysgerrighed — aabnet Rullen og givet sig til at betragte disse mange, af Aarene allerede noget gulnede Blade, som han nu i saa lang Tid ikke havde haft mellem Hænder. Og han havde ikke siddet længe med dem, før han ganske optoges af dem. Det hele Værk, der i de sidste Aar væsenlig havde beskæftiget ham som Ide, i sine luftige Omrids, fik pludselig en ny Belysning over sig ved alle disse halvglemte Detaljplaner af omhyggeligt udførte Sluseværker, Brohoveder og Faskindæmninger, ved alle disse slidfuldt udregnede Talrækker og labyrintiske Diagrammer, — de nøgterne Nedfældninger af hans Ungdomsaars himmelstormende Drømme.

Den Bevægelse, der greb ham derved, havde nærmest været en højtidelig Forbavselse. Han var bleven imponeret af sig selv. Hvilken Frugtbarhed! Hvilken Kraftudfoldelse! . . . For hvert nyt Blad, han tog frem af Rullen, voksede hans